

Reabilitarea lui Petru

„Chiar în clipa aceea, pe când vorbea el încă, a cântat cocoșul. Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru. Și Petru și-a adus aminte de vorba, pe care i-o spusese Domnul: «Înainte ca să cânte cocoșul te vei lepăda de Mine de trei ori.» Și a ieșit afară, și a plâns cu amar.“

(Luca 22.60-62)

Petru a avut o cădere adâncă. S-a dezis de Domnul său, s-a dezis în mod repetat de El, s-a dezis cu jurământ de El, s-a dezis de El în timp ce Domnul său era lovit și acuzat pe nedrept. S-a dezis de El, cu toate că era apostol, cu toate că a declarat: „Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea“. Credea că niciodată nu se va poticni; și tocmai de aceea a căzut foarte adânc. Mândria merge înaintea căderii.

O, dacă am vedea rădăcinile fructelor amare și le-am distruge! Dacă cutezanța înflorește astăzi în inima noastră, vom ajunge curând să vedem roadele rele care iau naștere din aceasta. Încrederea în aptitudinile caracterului nostru, în profunzimea experiențelor noastre, în claritatea înțelegerii sau în maturitatea noastră în har, ne va conduce în cele din urmă la o cădere rușinoasă. Noi trebuie să ne lepădăm de noi înșine, altfel vom ajunge să ne lepădăm de Domnul nostru.

Lașitatea a fost cauza lepădării lui Petru. S-a rușinat în prezența unei slujnice. Nu a putut suporta să fie numit un urmaș al Galileanului. N-a știut ce va rezulta din aceasta. L-a văzut pe Domnul său fără prieteni și a avut impresia că este o chestiune pierdută; n-a vrut să mai fie una cu ea.

Cine s-ar fi gândit că Petru va acționa ca un laș! Însă lașitatea merge pe urmele lăudăroșeniei. Cine gândește că va putea să dueleze cu toată lumea, va fi primul care va fugi de această luptă.

Păcatul său a luat naștere și ca urmare a lipsei de vigilență. Domnul său i-a spus: „Un ceas n-ai fost în stare să veghezi?“ Domnul a vorbit de mai multe ori cu el: „Vegheați și rugați-vă, ca să nu cădeți în ispită!“ Aceste cuvinte au fost reluate cu toată seriozitatea, căci erau foarte necesare. Dar Petru n-a vegheat, el și-a încălzit mâinile. Nu s-a rugat, s-a simțit puternic.

Când Petru s-a lepădat (prima oară) de Domnul său, a cântat cocoșul. Petru trebuie să fi auzit cântatul cocoșului, căci altfel n-ar fi spus aceasta evangheliștilor care relatează întâmplarea. Cu toate că a auzit, a dat un exemplu acelor care au urechi de auzit și nu aud. Poate ne gândim că atenționarea i-a atins conștiința, dar n-a fost așa. Când cocoșul a cântat a doua oară, după ce Petru s-a lepădat de trei ori de Domnul, probabil că nu s-ar fi fost trezit din ațipeala sa îngrozitoare, dacă Domnul Isus nu S-ar fi uitat țintă la el.

Să ne păzească Dumnezeu de acest duh de ațipire, căci este deosebit de periculos. Petru era sub influența oribilă a lui satan, căci era o noapte în care forțele întunericului au fost deosebit de active. „Acesta este ceasul vostru“, a zis Isus, „și puterea întunericului“. Același dușman, care L-a atacat fără succes pe Mântuitorul - căci El a zis: „vine stăpânitorul lumii acesteia. El n-are nimic în Mine“ -, l-a atacat pe Petru și a avut un succes trist. Scânteile din piatra și fierul lui satan au căzut asupra Domnului nostru ca în apă; dar inima lui Petru a fost ca o iască, și când au căzut scânteile, ele au găsit acolo hrană.

O, de am rămâne cruțați de atacurile satanei! Un om nu va câștiga niciodată nimic de la diavolul, nici măcar atunci când l-a biruit. Veți constata că din lupta cu el, chiar și atunci când ați învins, vă veți alege numai cu zgârieturi și răni, ale căror cicatrice le veți purta până la moarte.

„Tot timpul“, spunea Bunyan, „cât creștinul a luptat cu Apolion, nu a răs nici măcar o singură dată“. O, nu, nu este de răs, atunci când dușmanul de moarte ne atacă! El este un maestru în această artă îngrozitoare de a răni sufletele, așa că orice lovitură a lui nimereste ținta. El cunoaște actualele noastre locuri slabe, ne aduce aminte de greșelile făcute în trecut și colorează în cele mai negre culori suferința noastră viitoare, căutând în felul acesta să ne distrugă credința. Toate săgețile lui sunt săgeți de foc. Este nevoie de toată forța unui om și pe lângă aceasta de mult mai multă forță, ca să parezi loviturile șirete și îngrozitoare ale lui satan. Cel mai rău în toate acestea este, că el, ca și în cazul lui Petru, aruncă o vrajă asupra oamenilor, așa că ei nu luptă, ci i se predau de la început.

Mântuitorul nostru i-a zis lui Petru: „Simone, Simone, satana v-a cerut să vă cearnă ca grâul. Dar Eu M-am rugat pentru tine, ca să nu se piardă credința ta.“ Petru era expus puterii lui satan, ca și grăuntele de grâu pe lopata celui ce vântură grâul. El a fost aruncat încoace și încolo pe această sită și astfel a ajuns printre jurăminte și blesteme ale lașității să se dezică în mod clar de Domnul său.

Doresc să vorbesc în mod deosebit despre reabilitarea lui Petru. Petru a fost aruncat la pământ, dar curând a fost ridicat. Un scriitor a spus că această istorisire ar fi mai bine să fie denumită reabilitarea lui Petru decât căderea lui. Căderea lui a fost trecătoare; a fost ca un copil mic, care învață să meargă și care, de îndată ce a căzut pe pardoseală, este ridicat de mama lui. El nu a perseverat în păcat, așa cum a făcut David, care mult timp nu s-a pocăit, ci cuvintele sale au fost ca și cuvintele rostite în grabă de un om care a căzut printr-o ispită, dar care au fost urmate rapid de căință. Dorim să privim reabilitarea lui.

Ea a fost produsă de două lucruri exterioare. Mă gândesc cu plăcere la legătura ciudată ce o avem aici: cântatul cocoșului și privirea țintă a Domnului. Când vorbesc despre aceasta acum, mai că îmi vine să râd la gândul că Dumnezeu ar putea mântui un suflet prin mine. Eu văd în acest cocoș sărman un tablou potrivit pentru mine. Vestirea mea este un cântat sărman. Dar așa cum privirea Domnului a însoțit cântatul cocoșului, sper ca El să însoțească și vorbirea mea.

Data viitoare, când vei încerca să câștigi un suflet pentru Hristos, să-ți zici: „Nu pot s-o fac; nu pot să topesc o inimă tare și răzvrătită, dar cu toate acestea, Domnul vrea să mă folosească, și dacă privirea Domnului însoțește cuvintele mele sărace, atunci inima se va topi. Cântă mai departe, tu, pasăre ciripitoare, căci, dacă Isus privește în timp ce tu cânti, atunci nu vei cânta degeaba, ci vei zdrobi inima lui Petru.“ Hristos are toată onoarea, și onoarea aceasta este mult mai mare când El lucrează prin lucruri mici. Sper ca astăzi să fie o legătură între slăbiciunea vestitorului și puterea Duhului Sfânt, așa ca inimile de piatră să fie zdrobite, iar Dumnezeu să fie proslăvit.

Dorim să privim mai întâi la Domnul care S-a uitat la Petru, iar apoi să vedem privirea cu care Domnul l-a privit pe Petru. În al treilea rând îl vom vedea pe Petru, pe care l-a privit Domnul.

Uitați-vă la Domnul, care l-a privit pe Petru

Vi-L puteți imagina acolo, în încăpere, înaintea marelui preot și înaintea soborului? Petru era în partea cea mai de jos a palatului și își încălzea mâinile la foc. Puteți vedea cum Domnul Isus se întoarce și Își îndreaptă privirea spre ucenicul Său răătăcitor? Ce vedeți voi în această privire?

Eu văd în primul rând în această privire ceva care mă face să strig: „Ce iubire plină de grijă!“ Isus era legat, El era acuzat, tocmai L-au lovit în față, dar gândurile Lui erau îndreptate spre ucenicul Lui răătăcitor. Dacă ați sta înaintea unor judecători barbari și ar trebui să răspundeți la acuzațiile nedrepte care vi se aduc, atunci ați avea nevoie de toată puterea de concentrare a minții. Ar fi mult mai greu pentru voi, dacă nu ați avea pe nimeni alături de voi sau pe nimeni care să vă ia apărarea. Este normal ca în acele momente toate gândurile voastre să fie preocupate cu suferințele și grijile proprii. Nu ar fi fost nimic de reproșat, dacă Domnul S-ar fi gândit numai la suferințele Lui. Dar Domnul nostru credincios s-a gândit la Petru, inima Lui s-a îndreptat spre ucenicul Lui. Mântuitorul S-a gândit la Petru, atunci când El Însuși era batjocorit și insultat.

Slăvit să-I fie Numele Lui scump! Isus are totdeauna ochii îndreptați asupra poporului Său, fie că El este batjocorit, fie că este în slava Sa. Isus are totdeauna ochii îndreptați spre aceia, pentru care Și-a vărsat sângele. Cu toate că acum este înălțat în slavă, El privește permanent la ai Săi; El Se bucură de ei, iar ochii Lui veghează asupra lor. În Mântuitorul nostru nu a fost nici cea mai mică parte de egoism, nici măcar cât un atom. „Pe alții i-a mântuit, și pe Sine Însuși nu Se poate mântui!“ El a privit la alții, dar niciodată la Sine. De aceea eu văd în privirea Domnului nostru o dragoste minunată.

Recunosc în continuare: ce bunăvoință nelimitată! Dacă în acea zi, ochii Domnului nostru ar fi fost îndreptați „spre celălalt ucenic“, care era cunoscut marelui preot, sau dacă s-ar fi uitat la unii din slujitorii casei, n-am fi fost așa de uimiți; dar atunci când Isus s-a întors, s-a uitat la Petru, un om, de la care noi ne-am fi întors privirea în momentele acelea, după ce el s-a comportat așa de josnic. El s-a comportat foarte rușinos și îngrozitor, dar cu toate acestea ochii Domnului l-au căutat.

Dacă acest mesaj va fi citit de un om care se simte folosit de diavolul, atunci Îl rog pe Domnul să se uite la el. Dacă ai simțământul că ți-ai pierdut orice bunățate și L-ai lepădat pe Domnul, atunci uită-te la îndurarea uimitoare a Domnului. Dacă ești unul dintre ai Săi, atunci ochiul Lui plin de compasiune te va găsi, căci chiar în aceste momente este valabil pentru tine, ceea ce a fost pentru Hagar, când a strigat: „Tu ești Dumnezeu care mă vede!“

Când am recunoscut pentru prima dată că Domnul S-a uitat cu dragoste la mine atunci când eram în păcatele mele, mi s-a părut ceva extraordinar. El, Cel adorat în ceruri, înaintea Căruia întreg universul este întins ca o hartă, trece pe lângă toate slăvile cerurilor ca să-Și îndrepte privirea spre o oaie pierdută și în marea Lui îndurare s-o aducă înapoi în turmă. Faptul că Domnul slavei se uită la un ucenic, care s-a lepădat de El, este o bunăvoință fără limită!

Dar ce înțelepciune văd aici! „Domnul S-a întors, și S-a uitat pîntă la Petru“. El a știut cel mai bine ce este de făcut. Nu i-a vorbit, ci l-a privit numai. El i-a vorbit odinioară, și această voce l-a chemat să devină pescar de oameni; odinioară i-a întins mâna și l-a salvat, când a început să se scufunde. Dar de data aceasta nu l-a făcut să-I audă vocea și nici nu i-a întins mâna, ci a făcut ce era necesar: Și-a îndreptat ochii spre el. „Domnul S-a uitat pîntă la Petru.“

Cu câtă înțelepciune alege Hristos totdeauna felul în care Își exprimă dragostea și lucrează pentru noi binele nostru suprem! Dacă i-ar fi vorbit lui Petru, atunci plebea L-ar fi atacat sau cel puțin ar fi făcut comentarii cu privire la durerea Domnului și lepădarea ucenicului. Dar Domnul nostru plin de îndurare nu va descoperi niciodată inutil greșelile aleșilor Săi. Probabil, cuvintele n-ar fi putut niciodată să exprime tot ceea ce era cuprins în această privire plină de îndurare. Mântuitorul nostru S-a folosit de modul cel mai precaut, cel mai cuprinzător și folositor, ca să vorbească inimii urmașului Său rătăcit.

Dacă mă gândesc la această privire, sunt constrâns să strig: „Ce putere divină se arată aici!“

Dragă prieten, această privire a lucrat minuni! Eu vestesc cu tot sufletul din când în când unui Petru, dar el, cu toate că îi place mesajul meu, uită. Am văzut că „Petru“ a citit o carte bună, plină de atenționări, și după ce a terminat cartea de citit, a închis-o și s-a culcat. Îmi aduc aminte de „Petru“ al meu, atunci când și-a pierdut soția și s-ar fi crezut că aceasta l-a mișcat; și așa a fost, el s-a întristat. Cu toate acestea, nu s-a întors la Domnul pe care Îl părăsise, ci a perseverat în starea lui.

Vedeți cum Domnul nostru realizează cu o privire ceea ce noi nu putem realiza cu o vorbire lungă, ceea ce cel mai mare scriitor nu poate face prin sutele de pagini pe care le-a scris și ceea ce suferința cu cea mai aspră lovitură a ei nu poate lucra. El a privit, iar Petru a plâns cu amar.

O, putere a Domnului Isus Hristos! Dacă El a avut această putere când stătea legat înaintea acuzatorilor Lui, cum este puterea Lui acum, când poate mântui pe deplin pe cei ce vin la Dumnezeu prin El!

Fiul lui Dumnezeu S-a uitat la Petru! Textul nu folosește Numele lui Isus, ci spune „Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru.“

Vă rog să luați seama ce învățătură practică este arătată aici. Tu ești un creștin sau o creștină, prin harul divin ai fost ocrotit de păcate dezonorabile. Mulțumește-I lui Dumnezeu că este așa. Pot să spun că dacă privești în interiorul tău, vei găsi multe lucruri de care va trebui să te rușinezi; dar ai fost scutit de păcate care sunt văzute de alții.

Ah, unul dintre prietenii tăi s-a dezonorat. Până nu demult a fost membru al comunității, dar, încărcat de rușine, a fost pus deoparte. Nu poți să-i scuzi păcatul; dimpotrivă, ești constrâns să simți o mare indignare cu privire la nebunia sa, la trăirea sa în neadevăr și cu privire la răutatea sa. Le-a dat dușmanilor Domnului prilej de batjocură și a adus pagubă lucrării de neprihănire.

Știu ce se petrece în tine. Vei fi tentat să întrerupi legăturile cu el, să-l disprețuiești și să nu mai dorești să-l vezi, atunci când îl întâlnești pe stradă. Acesta este felul de lucru al oamenilor, dar nu al lui Isus. Te implor, nu acționa într-un fel nepotrivit lui Hristos! Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru. Nu vor slujitorii Lui să se uite la El?

Tu nu ești așa de desăvârșit ca și Domnul tău, ești numai o creatură sărmană, păcătoasă, asemănătoare cu fratele tău care a căzut. Ești tu prea mândru, ca să te mai uiți la cel căzut? Nu vei încerca să-l aduci înapoi? Lucrul cel mai rău, pe care îl poți face unuia care este gata să cadă, este să-l lași să cadă. Datoria ta este „să-l ridici cu duhul blândeții; și ia seama la tine, ca să nu fi ispitit“.

O, frați și surori, și nouă era gata să ne alunece piciorul! Dacă suntem mândri de poziția noastră stabilă, atunci s-ar putea ca Domnul să se mânie din pricina vanității noastre și pe drept să spună: „Cum pot să tolerez această mândrie? Am avut multă grijă de omul acesta și am vegheat asupra lui, ca să-l păzesc să nu păcătuiască, iar acum el își atribuie meritele lui și face pe omul mare, închipuindu-și că se întinează, dacă se apropie de sărmanul Meu copil, care s-a rătăcit.“

Ce este mai rău în ochii lui Dumnezeu: căderea deodată în păcat sau mândria permanentă, care se laudă în prezența Domnului și privește josnic pe cel care s-a rătăcit?

Nu este de datoria mea să mă sor păcatele, dar doresc să vă fac să înțelegeți această obligație: deoarece Domnul și Stăpânul nostru S-a uitat la Petru cel decăzut, să căutăm și noi pe frații noștri care s-au rătăcit.

Încă o învățătură: observați ce mângâiere cerească este în aceasta: „Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru.“ Da, Isus se uită la păcătoși.

Învățătura cu privire la atotștiința lui Dumnezeu este deseori prezentată mai mult într-un mod aspru, decât mângâietor. Nu ați auzit niciodată o relatare despre „Tu ești Dumnezeu care mă vede“, al cărei conținut era: „De aceea tremurați și temeți-vă!“? Aceasta nu este o interpretare corectă a textului, căci Hagar a strigat aceste cuvinte, deoarece Domnul a intervenit și a ajutat-o, după ce ea a fugit de la stăpâna ei. A fost o mângâiere pentru ea, că L-a văzut pe Acela care a văzut-o.

Păcătoarele, este adevărat că Dumnezeu a văzut păcatele tale! Dar tot așa este de adevărat că El are milă de tine, atunci când îți vede stricăciunea, suferința, tristețea. El privește la păcatele tale, ca să le îndepărteze și să te curățească. Așa cum Domnul S-a uitat la Petru, tot așa Se uită El și la tine. Nu ți-a întors spatele; nu Și-a întors privirea lui plină de compasiune de la tine. El privește până în adâncul inimii tale și îți vede toate gândurile. Nu trebuie să umbli încoace și încolo, ca să-L cauți pe Dumnezeu: El te privește acum. El nu este departe de nici unul dintre noi; El este în raza ta de privire. Privește la El. Și dacă o faci, atunci ochii tăi îi vor întâlni pe ai Săi.

Cred că din această scurtă privire la Domnul, care S-a uitat țintă la Petru, am înșeles mult. Nu mă îndoiesc de faptul, că, dacă am avea mai mult timp și ne-am ocupa mai mult cu tema aceasta, vom putea să vedem lucruri mai mari decât acestea.

Uitați-vă la privirea Domnului!

Această privire a împrăștiat amintirea lui Petru. „Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru.“

Ce privire trebuie să fi fost aceasta pentru Petru! Fața Domnului nostru trebuie să fi fost în noaptea aceea plină de sânge în urma biciuirii de care a avut parte. Corpul Său a fost epuizat, ochii Lui erau obosiți datorită lipsei somnului și toată înfățișarea Lui era un tablou al suferinței. Dacă vreodată ar fi trebuit să se picteze un tablou al Omului suferinței, atunci ar fi trebuit să se ia momentul acesta, când Domnul S-a întors și S-a uitat țintă la Petru.

La lumina făcliilor și în jocul flăcărilor de foc din curtea casei lui Caiafa, Petru a văzut un Om care stătea în picioare, a Cărui privire nu va putea niciodată să mai dispară din sufletul lui. A

văzut pe Omul pe care Îl iubea așa cum nu L-a văzut niciodată mai înainte. Acesta era Acela care l-a chemat să devină pescar de oameni, atunci când el a fost la pescuit. Era Acela, care i-a poruncit să arunce mreaja și care l-a făcut să prindă o cantitate mare de pește, așa încât corabia a început să se scufunde, iar el a strigat: „Doamne, pleacă de la mine, căci sunt un om păcătos!“ Era Acela, care i-a spus să vină pe apă la El, care cu altă ocazie a poruncit vântului și furtunii și care a înviat morți. Era Acela, cu care Petru a fost pe muntele transfigurării. Cu toate că fața lui Isus era plină de sânge, Petru a putut vedea că este Același Domn, cu care el a trăit trei ani în intimă părtășie.

Toate acestea trebuie să fi străfulgerat într-o clipă sufletul lui Petru. Nu mă mir că la aducerea aminte de aceste lucruri a ieșit afară și a plâns cu amar. El L-a iubit cu adevărat pe Domnul său. Lepădarea sa nu a fost o lepădare din inimă, ci a limbii, și atunci când Omul, în care a crezut, a pășit înaintea sufletului lui, inima lui s-a rupt în mii de bucăți din pricina întristării că s-a lepădat de un Prieten ca Acesta. Da, această privire a trezit mii de amintiri, și ele au constrâns inima sinceră a lui Petru să-și mărturisească slăbiciunea.

În afară de aceasta, această întoarcere a Domnului a fost o deosebită aducere-aminte de cuvintele de atenționare: „O, Petru, nu ți-am zis că așa o să fie? Tu ai zis: «Chiar dacă toți ar avea un prilej de poticnire, eu nu voi avea.» Nu ți-am zis, că, înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de trei ori de Mine?“ Nici unul dintre aceste reproșuri nu s-a auzit, și cu toate acestea ochii blânzi ai Domnului i-au descoperit lui Petru nebunia sa și înțelepciunea mare a Domnului.

Petru a văzut aici adevăratul lui caracter și privirea țintă a Domnului. Era o prorocie. Ca toate celelalte prorocii, ea a fost înțeleasă după ce s-a împlinit. Citim că Petru și-a adus aminte de cuvintele lui Isus, atunci când i-a zis: „Înainte ca să cânte cocoșul, te vei lepăda de Mine de trei ori!“ Este clar că privirea Domnului nostru era o atenționare clară cu privire la cuvintele pe care le-a spus El odinioară. El l-a trezit pe Petru, i-a adus aminte și l-a făcut să vadă cât de nebună și de nescuzabilă a fost greșeala lui.

Cu certitudine a fost o atenționare adresată și inimii lui Petru. V-am rugat mai înainte să observați la citirea capitolului că istorisirea cu privire la Petru este țesută cu istorisirea suferințelor Domnului nostru. Ea este foarte strâns țesută, deoarece ea este o parte importantă a acestor suferințe. Nu trebuie s-o privim ca pe un eveniment care a avut loc la întâmplare; ea a fost o parte a suferințelor, pe care El le-a purtat, atunci când a luat locul nostru.

„Voi bate Păstorul, și oile vor fi risipite.“ Această risipire a oilor, despre care Petru este un exemplu remarcabil, a fost una din părțile componente amare ale durerii Mântuitorului nostru. „Prietenii și cunoscuții Mei se depărtează de rana Mea“, este plângerea Sa în Psalmul 38. Atunci când Mântuitorul S-a arătat lui Petru cu brazde adânci de suferință pe fața Sa, părea ca și cum i-ar spune: „Poți tu să te dezici acum de Mine? Eu sunt legat pentru tine, iar tu te lepezi de Mine?“

Domnul nu putea să se uite la Petru, fără ca să nu miște inima ucenicului slab, care acum se afla într-o stare așa de tristă. Această privire a atins coardele sensibile. Nu era nevoie de nici un cuvânt de atenționare; privirea ajungea, ca să miște adâncimile sufletului lui Petru.

Ce spunea de fapt această privire? Când m-am gândit la aceasta, mi-a venit următorul gând: atunci când Domnul S-a uitat la Petru, i-a trezit amintirile și a adresat o atenționare conștiinței lui, dar cu toate acestea el i-a descoperit, înainte de toate, iubirea Sa. Dacă îmi este permis să citesc cu smerenie și plin de respect ce era scris pe fața Domnului meu, eu cred, era așa: „Și cu toate acestea, eu te iubesc, Petru, te iubesc din toată inima. Tu te-ai lepădat de Mine, dar Eu încă te privesc ca pe unul dintre ai mei. Nu pot să renunț la tine. Te-am iubit totdeauna, și cu toată comportarea ta rea, nu ți-am întors spatele. Iată, privesc prietenos la tine și văd mai dinainte că Îmi vei sluji. Nu descuraja, Petru, căci vreau să te reprimesc, iar tu Mă vei proslăvi.“

Dacă mă gândesc care ar fi lucrul care în mod deosebit mi-ar rupe inima, dacă m-aș lepăda de Domnul meu, cred că ar fi acesta, dacă El mi-ar zice: „Cu tot păcatul tău, eu tot te mai iubesc.“ Dragostea este marele spărgător de inimi. Dragostea neschimbată este acel ciocan divin, care sfarmă stâncile în mii de bucăți. Oricât de mult un om și-ar fi împietrit inima față de Dumnezeu, dragostea atotputernică a lui Isus îl poate atinge. Cine se poate împotrivi farmecului unei

dragoste statornice? Mai tăietoare decât o sabie, așa este privirea dragostei. Mai arzătoare decât cărbunii aprinși, așa sunt flăcările dragostei.

Mă bucur că Domnul Meu aduce înapoi pe ai Săi care s-au rătăcit. O, voi, care doriți să vă întoarceți la El, îndrăzniți! Dumnezeu „nu va respinge veșnic“. Această învățătură recâștigă pe oameni. Sunt atei care folosesc abuziv această învățătură, ca să stăruiască în păcat, dar condamnarea lor este dreaptă. Oamenii sinceri văd în dragostea nemărginită și neschimbătoare a lui Hristos un motiv ca să se reîntoarcă la Acela, de la care au plecat.

Această privire a pătruns tainicul inimii lui Petru. Nu orice privire, pe care o întâmpinăm, pătrunde așa de adânc. Privesc de aici de unde vorbesc cu o dragoste adâncă spre oameni și observ că ei înțeleg ce vreau să spun, dar imediat după aceea leapădă totul. Mântuitorul nostru are ochi care străpung măduva și oasele. El privește în camerele ascunse ale sufletului; privirea Lui este o rază de lumină, care luminează locurile întunecate ale naturii noastre.

Petru nu putea să simtă altceva, căci privirea lui Isus i-a pătruns inima. La câți oameni a atins evanghelistul numai capul! El nu le-a atins inima și viața. Sunt întristat când aud de la voi că sunteți ascultătorii mei consecvenți și vă bucurați de ceea ce vă vorbesc și totuși, după atâția ani, nu v-ați schimbat. V-ați întors în mocirlă, după ce v-ați spălat.

Ești un ascultător al Evangheliei, și cu toate acestea ești poate un bețiv. Vocea ta se aude într-un psalm, dar ea se aude și într-un blestem. Este un lucru îngrozitor, dar eu am făcut tot ce am putut face. Pot să vestesc Cuvântul la urechile voastre, dar nu pot privi în inima voastră. O, dacă Domnul meu și-ar îndrepta astăzi privirea spre voi, care să pătrundă ca o săgeată de lumină în voi și să vă facă să vă vedeți și în același timp să-L vedeți pe El, atunci ochii voștri s-ar umple de lacrimi de căință!

Un lucru să nu-l lăsăm neobservat: privirea Domnului nostru spre Petru a dus la readucerea la viață a lui Petru. Privirea Domnului spre Petru a avut efect, deoarece și Petru a privit spre Domnul. Înțelegeți voi aceasta? Dacă Domnul S-ar fi întors să-l privească pe Petru, iar acesta l-ar fi întors spatele, atunci privirea Domnului nu l-ar fi ajuns pe Petru și nu l-ar fi mișcat. Ochii s-au întâlnit, și astfel a luat naștere rezultatul dorit.

Cu toate greșelile lui, Petru era îngrijorat de Domnul său și de aceea privea spre El, ca să vadă ce se va întâmpla cu El. Chiar dacă își încălzea mâinile la foc, privirea lui era îndreptată spre interiorul încăperii. Ochii lui erau permanent îndreptați spre Domnul Isus. În timp ce era împreună cu slujitorii și slujitoarele și vorbea cu ei, își arunca privirea pe ascuns spre Isus, ca să vadă ce se va întâmpla cu Omul pe care îl iubea. Nu a renunțat la obiceiul de a privi spre Domnul său. Dacă nu s-ar fi uitat la Domnul său, cum ar fi putut el atunci să observe privirea lui Isus?

Ochii Lui trebuie să privească prin ochii voștri, ca să ajungă la inima voastră. Rămășițele credinței sunt scânteile din cenușa evlaviei, iar Domnul suflă peste ele, ca să aprindă focul. Dacă se găsește aici un suflet, care cu toată căderea sa mai poate spune „mă încred în Isus, chiar dacă voi muri“, atunci mai există speranță pentru sufletul acesta. Dacă ai părăsit părtașia practică, atunci aceasta este o greșală mare, dar dacă în interiorul tău privești la Cel care a fost răstignit, atunci există ceva în tine cu care se poate stabili o legătură. Există ochi care pot să întâmpine privirea lui Isus. Ochii care privesc la Domnul Isus, sunt ochii prin care Domnul Isus privește și prin care lasă să pătrundă în suflet o lumină și o speranță nouă.

O, voi cei care aveți această credință care mocnește în Domnul, ce bine ar fi dacă ați întâmpina acum privirea Lui, care să producă în voi o căință amară, vindecătoare, salvatoare, fără de care niciodată nu veți putea fi reabilitați!

Această privire a fost o chestiune exclusivă între Domnul și Petru. Nimeni n-a știut că Domnul S-a uitat la Petru, numai Petru și Domnul lui. Harul care mântuiește un suflet nu este ceva gălăgios și este vizibil numai de cel care îl primește. Dacă harul lui Dumnezeu va veni astăzi cu putere peste vreunul din voi, atunci el nu va fi simțit de cel care stă alături de tine; el va auzi aceleași cuvinte, dar nu va simți nimic din acțiunea divină care îl însoțește. Ochii Domnului nu-l

va privi așa cum îl privesc pe acela pe care îl trezește. Cunoști tu această privire tainică a iubirii Domnului Isus?

Probabil, toată acțiunea nu a durat mai mult de o secundă: „Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru.“ Timpul necesar pentru această acțiune a fost mai scurt decât acela care este necesar pentru a o descrie. În această clipă s-a petrecut o lucrare mare. Cât de repede poate Isus să schimbe inima! „Căci El a zis, și s-a făcut!“ Îndrăznesc să schimb versetul și să spun: „El l-a privit, și a avut loc transformarea.“ Doamne, uită-te acum la Petru cel păcătos! Lucrează o minune cu ochii Tăi! Fă ca și aici să vadă un păcătos că Tu Te-ai uitat la el!

Uitați-vă la Petru, după ce Domnul S-a uitat la el

Ce face Petru? Prima urmare a faptului că Domnul S-a uitat la Petru a fost aceea că el a fost trezit. Sufletul lui Petru era adormit. Focul de cărbuni nu i-a făcut bine; satan l-a orbit. Era derutat din cauza durerii scumpului său Domn, pe care Îl iubea cu adevărat.

Petru nu a fost Petru în acea noapte. A uitat că era un apostol; a uitat ce a zis, atunci când Domnul i-a spus: „Ferice de tine, Simone, fiul lui Iona; fiindcă nu carnea și sângele ți-a descoperit lucrul acesta, ci Tatăl Meu care este în ceruri.“

Vă reamintesc ce este scris: „Domnul S-a întors, și S-a uitat țintă la Petru“, căci aceasta arată că Petru a recunoscut acum divinitatea Domnului său prin voalul smereniei și al durerilor Sale. El a uitat divinitatea Domnului său și în felul acesta în gândirea sa s-a lepădat de Domnul său. A părăsit calea cea dreaptă și a căzut într-o stare de adormire. Era, așa cum numește Pavel, „vrăjit“ sub influența somnului insuflat de satan. Privirea Domnului l-a adus înapoi la ceea ce avea bun și a trezit în el viața spirituală, care adormise în el. „Atunci Petru și-a adus aminte“, și prin această aducere aminte a fost reabilitat.

Rezultatul următor a fost acela că Petru a pierdut toată temeritatea sa. A intrat în casa marelui preot, dar de data aceasta a ieșit repede. Înainte nu s-a simțit în pericol, cu toate că era în societatea cea mai rea. Ce a căutat el la slujnica, care păzea ușa? În mod sigur, a fost plin de îngâmfarea de a fi bărbat, atunci când nu a luat seama la remarcă ei. Ce căuta el la oamenii care erau adunați în jurul focului? Erau slujitori aspri. El era un pescar și totdeauna era în stare să se certe cu aprozii marelui preot. Dar acum a dispărut toată această lăudăroșie.

Acum arată partea cea bună a vitejiei lui și părăsește cu toată luciditatea societatea periculoasă din palatul marelui preot. Trezirea la viața a harului în inimă este moartea cutezanței. Omul care își pune sufletul în pericol nu este într-o stare sufletească bună. Probabil, privirea Domnului a fost un semn pentru Petru, spunându-i că el nu are ce căuta acolo unde se găsea. Probabil, părea să spună: „Ar fi mai bine să părăsești împrejurimile acestea.“ În orice caz, aceasta a fost urmarea care a rezultat din această privire. Palatul, în care Domnului Îi mergea așa de rău, nu putea să fie un loc potrivit pentru vreunul din ucenicii Lui. Să se încălzească la foc, în timp ce Isus era batjocorit de dușmanii Săi, nu era locul bun pentru Petru.

O privire a Domnului ar putea face ca unele lucruri să apară nepotrivite, care altfel par bune. Toată cutezanța lui Petru dispăruse; a întors spatele slujnicilor și bărbaților și a ieșit afară în întunericul nopții. Nu auzim că a fost de față la răstignirea Domnului. De fapt, nu auzim nimic despre el, până în dimineața învierii, căci Petru a fost destul de înțelept ca să-și dea seama că nu mai poate avea încredere în sine. S-a așezat pe planul secund, până când Domnul său l-a pus iarăși în prim plan.

Mi-aș dori ca unii mărturisitori, a căror viață a fost dubioasă, să aibă parte de suficient har, ca să facă același lucru. Când văd un om care a păcătuțit greu că se înghesuie să ajungă cât mai repede pe primele rânduri, nu pot crede că este pe deplin conștient de incapacitatea lui.

Evitați locul în care ați căzut! Nu mai zăboviți nici o clipă acolo! Mergeți afară, chiar dacă lăsați înapoia voastră un foc al comodității! Mai bine să fiți într-un loc rece, decât într-un loc în care sufletul vă este în pericol.

Nu-l mai găsim pe Petru în primele rânduri, decât abia atunci când a primit direct din gura Domnului o deplină asigurare a reabilitării lui, prin întreita însărcinare de a paște oile și miei Lui. Această privire a lui Hristos l-a făcut pe Petru să se despartă de mulțime. Nu a mai stat mult timp cu aceia care erau adunați în jurul focului. Nu mai avea nici un cuvând de spus pentru ei. A părăsit în grabă societatea.

Este bine pentru cei credincioși să recunoască că ei nu sunt din lume. Ei ar trebui să iasă din Sodoma. Domnul, prin alegerea Sa divină, ne-a despărțit de mulțime, și această despărțire ar trebui să fie alegerea noastră.

O, dacă săgețile marelui Domn ar străpunge astăzi unele suflete, așa cum vânătorul rănește un cerb! O, dacă sufletele rănite ar căuta singurătatea, ca și Petru!

Cerbul caută un tufiș, ca acolo în singurătate să sângereze și să moară; dar Domnul va veni în taină la inima rănită și va extrage săgeata. Afară în întuneric este mult mai bine pentru tine decât lângă foc, unde se fac glume proaste, în timp ce Hristos este batjocorit. Trebuie să aibă loc o mărturisire și un plâns în singurătate. Dacă Hristos S-a uitat la tine, atunci tu trebuie să pleci de la oamenii lumii și să te retragi din toate. Singurătatea camerei tale va fi cea mai bună.

Privirea aceea a lui Hristos a deschis stăvilarele inimii lui Petru. El a mers afară și a plâns cu amar. Era fiere în lacrimile pe care le vărsa, căci ele curgeau din durerea lui amară.

Dragă prieten, dacă am păcătuit împreună cu Petru, atunci Dumnezeu să ne dea harul ca să plângem împreună cu Petru! Mulți se vor gândi la rătăcirea lui Petru și vor uita plânsul lui.

Păcatul însuși este o chestiune amară, atunci când este iertat. Dacă Hristos vrea să înlăture îndoiala voastră prin privirea Sa îndreptată spre voi, prin aceasta El nu va vrea să împiedice căința voastră. „El a ieșit afară și a plâns cu amar.“

Cum s-a bătut Petru cu pumnul în piept și cum a suspinat zicând poate: „Cum voi putea să-L privesc vreodată iarăși în față? Cu toate acestea, El este foarte îndurător: privirea aceea m-a iertat. Dar eu însumi nu mă pot ierta!“ Toată viața s-a gândit la aceasta și probabil n-a putut auzi un cocoș cântând, fără să nu fie mișcat lăuntric.

Doresc să vedeți că această privire a lui Hristos i-a adus o ușurare. Este bine când poți să plângi. Cine nu mai poate plânge aparține oamenilor care suferă cel mai mult. O durere închisă în inimă este o durere îngrozitoare. Domnul l-a atins pe Petru prin privirea Sa, și aceasta a determinat să-i curgă lacrimile; aceasta trebuie să-i fi adus o ușurare.

Deseori am auzit oameni spunând: „Am plâns până m-am ușurat, și după aceea am putut suporta.“ Oamenii mor cu inima ruptă, dacă nu pot să se ușureze prin plâns. Mulțumesc lui Dumnezeu că Petru a putut plânge cu amar.

O, Doamne, uită-Te la inima sârmană, împietrită, care este aici – o inimă sârmană care nu simte păcătoșenia ei, dar care ar dori s-o simtă, dacă ar putea! Fă-o să simtă păcatul ei! Uită-Te la inima care nu poate să se pocăiască, care strigă: „Doresc, dar nu simt nici o remușcare.“ Doamne, Tu ai poruncit stâncii să dea apă, atunci când ea a fost lovită cu toiagul; folosește astăzi pe robul Tău sârman ca toiag, ca să zdrobească stâncă inimii, ca să curgă din ea apa pocăinței!

În încheiere: privirea a făcut ca Petru să se ferească toată viața lui, ca să se mai rușineze. Petru nu s-a mai rușinat după aceea. Cine a fost acela care în ziua de Rusalii s-a ridicat să predice? Nu a fost Petru? Nu a fost el pe prima linie în mărturia pentru Domnul și Stăpânul său? Dacă unii dintre noi sunt recidiviști, și mai ales atunci când am căzut în păcat, sper ca să avem parte de o astfel de restaurare din partea Domnului, ca după aceea să fim creștini mai buni decât am fost înainte.

Dacă Domnul iartă păcatul alor Săi, ei nu vor păcătui iarăși! El Își face lucrarea în mod desăvârșit. Omul care a păcătuit fiind călăuzit de mânie, va deveni blând și smerit. Omul care a păcătuit prin beție, va renunța la materia ucigătoare și o va detesta. Omul care a păcătuit prin lașitate, va deveni cel mai curajos dintre toți.

O, Doamne Isuse, am încercat astăzi să Te fac pe Tine cunoscut, dar eu nu pot vedea oamenii așa cum îi vezi Tu! Tu însuși trebuie să Te uiți la cei rătăciți. Privește, Mântuitorule! Privește,

păcătosule! Privește la Acela care este pe cruce, căci viața este în privirea Lui! Fie ca Domnul Isus să privească, dar și ca păcătosul să privească!